

Ing. arch. Michael Třeštík

18. 9. 1947 narozen v Praze
prozaik, nakladatel, fotograf,
sběratel umění, kritik a publicista
1965–1971 studium architektury, ČVUT Praha
1973–1975 postgraduálně stavební fyzika,
specializace na urbanistickou akustiku
Po roce 1989 spolupráce s týdeníkem Tvorba,
šéfredaktor týdeníku Kmen, změněného na Tvar,
ředitel agentury Kdo je kdo a nakladatelství Modrý jezdec;
spolupracuje se svou ženou Helenou, filmovou dokumentaristkou
GJJ, výstava barevných xerografií, únor 1998

Knihy: Zdi tvé /1988, Sochy v Praze /1980–2000, Manželské
etudy /2006, Kostelecká keramika /2008, Slečny z Avignonu
/2010, Umění sbírat umění /2010, Umění vnímat umění /2011,
Chceš-li rozesmát pánaboha /2013, Komu zvoní mobil /2014,
Ta možnost tu prostě je /2015 (křest při vernisáži)

adresa: Kostelní 14, Praha 7, 170 00

mobil: 603 153 914

e-mail: mtrestik@upcmail.cz

www.galerie-sumperk.cz

Bez názvu, PanPastel, 84 x 59,4 cm

MICHAEL TŘEŠTÍK

PASTELEM I AKRYLEM

5. 8. – 30. 8. 2015

GALERIE JIŘÍHO JÍLKA, SADY 1. MÁJE, ŠUMPERK
ZAHÁJENÍ VE STŘEDU 5. SRPNA V 18.00 HODIN
OTEVŘENO DENNĚ OD 13.00 DO 18.00 HODIN
NA ZAZVONĚNÍ V RECEPCI PENZIONU G

S PODPOROU GRANTU MINISTERSTVA KULTURY A OLOMOUCKÉHO KRAJE

Michael se vyjadřuje převážně slovem, je ale i sběratelem starožitností a především současného výtvarného umění. Píše o něm dobře a umí si vybrat. Závidí malířům jejich barvy. Nedalo mu to a zkusil vlastní síly. Začal od jednoduchosti pŕlené plochy. Prověřoval na ní ŕčinek setkání bělob nebo černí různého složení v technikách tempery, akrylu a oleje, a svůj pokus nazval podle nich TAO. Nedařilo se mu najít očekávané rozdíly. Napsal o tom svou zprávu a vzdal se; ale ne ŕplně...

...“V hlavě jsem měl tupé prázdno. Celý projekt se zhmotnil ve strhující konceptuální studii mojí vlastní neschopnosti. Vyndal jsem lepenkové krabice z IKEA a začal malířské potřeby balit. Nic. Nic není k ničemu. Neuvěřitelně se mi ulevilo. Člověk se musí houževnatě snažit a překonávat překážky, ale tlouct nepřetržitě hlavou do zdi je nesmysl. Mám to za sebou. Představil jsem si, jak bych v Nielsenu prošel mezi regály s papíry, skicáky a bloky, s pastely a vodovkami, kolem olejů, akrylů a temper a pak se bezradně díval na stovky tub zavěšených dnem vzhůru, s názvy barev, pod kterými si nedovedu nic představit. Tak z toho jsem se právě vysvobodil. Konec, hotovo, vyřizeno...

Sakra a co ty pastely? “... (Michael Třeštík)

Přešel k nim, znovu ve třech podobách, a výstava je výsledkem nového pokusu. Prvním druhem je ostře kresebný soft pastel, který si vyzkoušel jen v malé sérii a odložil ji jako uzavřenou. Je vystavený v nikách, přilehlých k hlavní stěně. Na ní je rozmístěný plošnější extra soft a třetím je až malířsky měkký PanPastel v nikách a na zdech u oken. S novou zkušeností vrátil se i k akrylu, rozloženému na stolech uprostřed galerie.

Známe se léta, oba zastoupeni v jeho sbírce. Vystavoval tu kdysi výběr z ní pod názvem „Krajiny bez nebe“, i své vlastní xerografie povrchů dřev či rezavých plechů. Jeho nový záměr nás zaujal a doprovodný text nadchl upřímností i humorem. Připomněl mi dávnou myšlenku, snad také závist, tady vůči hudebníkům a jejich dokonalému systému uspořádání všech prvků skladby, jaký výtvarný projev nezná. I proto jsme se na výstavě tak snadno domluvili. Vybavil se mi i příklad výsostného básníka-teoretika, Jaromíra Zeminy, pro kterého je vlastní zkušenost skvělého kreslíře tou nejlepší cestou k jádru obrazu jiných. Pro Michaela je to nejistý krok, ale i klíč ke komnatě bez podobného pokusu uzamčené. Už to je víc než dost a stálo za trápení. Spolu s textem nové knihy zaslouží si pozornost.

Miroslav Koval

Bez názvu, extra soft pastel, 84 x 59, 4 cm

Bez názvu, soft patel, 84 x 59,4 cm

Bez názvu, extra soft pastel, 84 x 59,4 cm

Výtvarnému umění se soustavně věnuji od studií jako sběratel, kritik a publicista. Od konce roku 2013 pracuji na výtvarně literárním projektu, jehož dosavadním výsledkem jsou pastely, akrylové kresby a kniha o problémech autenticity „tvoření“, pokřtěná při vernisáži výstavy.

Jako celek je to zážitkový koncept. Není pro mne důležitý výsledek, nýbrž zkušenost nebo svědectví z cesty. Proces vznikání. Ne až od čáry k hotovému dílu, ale už od první myšlenky a jejího zavržení, od druhé myšlenky a jejího zavržení, třetí a další, od nejistoty k naději, od představy ke zklamání. Vím, že se nemohu pokoušet udělat to, co se mi v galeriích líbí, velká plátna s velkorysou formou, protože, i kdybych na to technicky stačil a i kdyby se mi to dařilo, byla by to plátna bez minulosti, bez zrání. A taky vím, že ty podstatné otázky mi nemusí pokládat velké plátno, že mi je stejně dobře položí i obyčejná čtvrtka papíru. To vím teď, ale trvalo mi půl roku, než jsem to pochopil. Od té doby se pokouším dělat jenom to, co začíná ve mně a co je nejméně zatížené tím, co jsem kdy kde viděl. Klidně i něco, co už bylo třeba tisíckrát vyzkoušeno, ale jen tehdy, když se k tomu dostanu vlastní cestou, ze sebe, od mého vlastního počátku, a ne cestou někoho jiného, zkrácenou listováním v dějinách umění.

Vlastní počátek jsem našel v čáře, protože čára má v sobě až jakousi antropologickou původnost. Může být nejenom čarou odněkud někam, ale i stopou. Třeba stopou pastelu a gesta. Pastelu, který ruka drží a gesta, které s ním dělá. A protože ruka se může kývat sem a tam, vznikne čmárání a nekonečně možností. Gesto může být rychlé nebo pomalé, ruka může více nebo méně tlačit, obrátky mohou být ostré nebo zaoblené, stopy rovné nebo prohnuté, rovnoměrně nebo nerovnoměrně husté, okraje mohou být pravidelné nebo rozházené. Gesto může vycházet ze zápěstí, z lokte nebo ramene, nebo ze všeho současně, ruka může pastel držet několikerým způsobem. Zajímá mě do jaké míry je gesto autonomní a naopak, do jaké míry ho může ovlivňovat vůle, kde je přechod mezi spontánností a pouhým vykonáním předem rozmyšleného záměru. Totéž zkouším s akrylem. Štětec si to sám posunuje někam jinam, mění povahu gesta a tím i podobu stop, ale ne princip. Uklidňuje mě, když v kresbě není nic „hezkého“ nebo „vyváženého“, protože pak je větší naděje, že její rodokmen začíná v pohybu ruky a ne v knihách o moderním umění.

Michael Třeštík

Bez názvu, akryl, 42 x 29,7 cm